

Boxaren

1 januari 1941 – Wartburg

Solen strålade från en klarblå himmel och det droppade från istapparna som hängde ned över kanten på muren. Det var en sådan där dag som var skapt för en skidtur. Det var inte så att Malte Beseler hade något mot det, tvärtom så uppskattade han det. Men just idag önskade han sig tillbaka till sängen. Gårdagens firande hade varit grandios, i alla fall det han mindes. Nu var han endast en blek kopia av sitt normala jag och kallsvetten rann utför hans panna medan smådjävlarerna hamrade i hans huvud.

Den komalika sömnen hade störts av ett upprepat dunkande på dörren. Den unge mannen med den fläckfria uniformen hade hoppat baklänges när Malte slitit upp den. Stammande framförde han ärendet och Malte tvingades göra sig i ordning för en snabb resa från huvudstaden till denna håla av landet.

Promenaden upp till slottet hade sugit de sista krafterna ur honom och han lutade sig nu mot muren. Det måste ha varit en sjujåkla kväll igår. Minnena var som små fragment som inte lät sig fångas så lätt. Men han mindes tolvslaget. Fyrverkerier var förbjudna, men någon hade skjutit upp lysgranater över övningsfältet. Tumult hade uppstått när militärpolisen kom. Kanske var det därför hans sneda näsa ömmade.

Han harklade sig och spottade i snön. Framför vindbryggan stod ett flertal bilar utkastade som på måfå. I mitten av dem en ambulans. En ung polis stod vid porten och såg avvaktande på honom.

Malte ruskade på huvudet precis som en hund och gjorde några snabba steg på stället. Det gjorde uppenbarligen den unge polisen nervös, för han lade handen på träbatongen. Malte tog fram sin id-handling från innerfickan, vecklade ut den och höll upp den medan han närmade sig polisen som snabbt ögnade igenom papperet innan han flög upp i givakt och med en gest visade att Malte kunde gå vidare.

Portvalvet in var krökt och slutade ute på en smal borggård. Några män stod och samtalade utanför en dörr till höger och Boxaren stegade fram. En av männen lösgjorde sig från gruppen och sträckte fram handen.

”Kommissarie Feldt, och Ni är Malte förmodar jag?”

Malte log skevt och nickade. Han hatade inte direkt sitt namn, men det hade passat bättre på någon dammig akademiker och inte på en storväxt, atletisk medelålders man. Han föredrog smeknamnet han hade skaffat sig under sin tid i Wehrmacht och senare i SA: Boxaren.

Två bårbärare dök upp i dörröppningen bärande på en bår. Under lakanet syntes konturerna av en människa. Feldt såg bistert på dem.

”En förfärlig historia det här.” Feldt gjorde en gest mot båren. ”Han hittades liggande intill sin vedspis med ett skott i bröstet.”

”Vem hittade honom?”

Rösten var hes och Malte harklade sig. Feldt kastade en hastig blick i sin anteckningsbok.

”En av städerskorna. Hon tänkte gå förbi med lite varm soppa då mannen tydligen var sjuk.”

”Var han vaktmästare här?”

”Ja.”

”Har Ni någon uppfattning om vad som hänt?”

Feldt ryckte på axlarna.

”Det är svårt att säga. Vi har hittat en del spår av strid ute på gården. Men ingen mer skadad eller död.”

”Något stulet?”

”Inget vad personalen kan se. Dörren in till museet var uppbruten, men allt verkar vara kvar.”

Boxaren tuggade på läppen medan han försökte överrösta djävlarerna i huvudet.

”Går det bra att jag ser mig omkring?”

”Ja, men gå inte in i de markerade fälten ute på gården bara.”

Malte nickade och tog sikte in mot den smala gården. Han kunde tydligt se käppar med band som ringade in ett område. Snön nådde upp till anklarna och hade drevat, men man kunde se konturerna från fotspår under snön i riktning mot avspärningen. Innanför området såg man att någon legat på marken. Röda fläckar lyste igenom snölagret.

Han sjönk ned på huk. Under snön såg man fotspår och några av dem fick honom att sträcka sig in under avspärningen och försiktigt damma bort det översta snölagret. Han lade sin hand över spåret och hummade.

Nästa avspärning låg längre bort efter ett portvalv och även där tycktes någon ha legat ned. Boxaren ställde sig vid fotändan och synade av marken. Mer stänk av blod och ganska rakt ned där fötterna hade legat, en kraftigare röd fläck. Han såg bortom avspärningen ett lämmeltåg av fotspår.

Han gick runt och följde dem genom en portal fram till en ingång. Han krockade nästan med en polis som skyndade sig ut och busvisslade och vinkade till kommissarie Feldt. De skyndade sig genom portalen och Boxaren släppte förbi dem för att följa efter.

”Vi har hittat något”, sa den ivrige polisen medan han skyndade sig fram till trapporna och vidare upp till tredje våningen.

Smådjävlarerna var i sitt esse när Malte nådde översta trappsteget och han lutade sig en stund mot väggen medan följet försvann in genom en dörr. Han grymtade till och hukade sig då han följde efter. Salen var vacker, men större delen av golvet var täckt med pappskivor och det stod en massa målarburkar och arbetsbänkar som störde bilden. Man kunde se hur några av bänkarna var flyttade och den ivrige polismannen pekade ned mot golvet.

Det var svagt, men man kunde ana att kittet mellan stenplattorna var mörkare. Boxaren lät blicken löpa över rummet. Det var gott om bråte efter renoeringen på golvet, men så var det något som drog till sig hans uppmärksamhet. Under ett av bordet låg en träflisa som var askgrå, men med en träfärs sida. Han harklade sig och nickade mot Feldt.

”Jag tror jag har sett det jag behöver.”

Kommissarie Feldt såg förvirrad ut.

”Jaha, jag förstår. Önskar Ni något mer?”

”Jag hör av mig om det skulle vara något mer.”

Väl ute i den friska luften drog han några djupa andetag. Någonstans kände han att smådjävlarerna började ledsna.

Promenaden ned till Eisenach gjorde underverk med honom och när han klev in på hotellet började hoppet spira. Middagsgästerna hade börjat att anlända för att fira in det nya året med en god supé. Han själv stannade vid disken och väntade tålmodigt på den korpulente mannen som förestod hotellet. Han kom vaggande från köket och log artigt mot Boxaren.

”Har Ni reserverat ett rum?”

”Ja, det har jag. Vill minnas att det fanns telefon på rummet.”

”Naturligtvis.”

Boxaren plockade fram en sedel.

”Jag väntar ett viktigt samtal och jag förväntar mig att inte få det avlyssnat.”

Mannen såg förolämpad ut, men nappade åt sig sedeln.

”Naturligtvis inte.”

”Är det möjligt att få några smörgåsar med kaffe uppskickat?”

Mannen slängde en snabb blick på klockan och nickade.

Rummet var litet men vackert inrett. Till det fanns ett badrum och ett badkar. Boxaren höll upp ett bad och samtidigt som han lättade på slipsen knackade det på dörren. Efter lite möblerande kunde han sjunka ned i badkaret med sitt kaffe och sina smörgåsar inom räckhåll och telefonen balanserande på kanten.

Sista tuggan sköljdes ned samtidigt som telefonen skrånade till. Delar av kaffet landade i badet, men efter lite balanserande fick han ordning på allt och lyfte luren.

”Malte.”

”Vad bra, jag hoppas er resa varit angenäm.”

Malte grimaserade. Det fanns som vanligt en obehaglig kyla i Reinhards röst.

”Helt ärligt måste jag säga att jag kunde behövt vila idag.”

”Tid för vila får vi i graven. Så, vad har du att berätta?”

”Jag gjorde som du befallde. Infann mig på en brottsplats och togs vänligt emot av kommissarie Feldt så som du lovade. Kort kan jag säga att vaktmästaren på museet funnits mördad och sedan har det varit en del tumult inne på borggården. Minst två till har med största sannolikhet avlidit där på skilda platser.”

”Vad för något var de ute efter, vet man det?”

”Vad de än var ute efter så har de funnit det. Något låg begravt under golvet i en av salarna.”

”Vet vi vad?”

”Nej, men något som legat i en trälåda.”

”Vad annat kan du berätta?”

”Det var något konstigt med allt. Det har avlossats en massa skott, men bortsett från vaktmästaren så har de övriga två med säkerhet blivit utsatta för knivöverfall.”

”Det är du säker på?”

”Ganska säker. I alla fall på hur blodet låg i snön ställt mot kropparna. Sedan var det något mer som inte riktigt stämde. Jag fann fotavtryck som var mindre än min hand.”

”En kvinna?”

”Eller kanske mer ett barn eller en dvärg.”

Det var tyst en lång stund och Malte skulle just fråga om han var kvar då tystnaden bröts.

”Återvänd till Berlin i morgon. Jag har ett fall för dig.”

Sedan klickade det till. Malte tittade på telefonen och lade sedan försiktigt ned den på golvet för att sjunka tillbaka i badet.